

Ár 1872 hinn 12 August á Bitru í Kræklingaklíð  
var politiréttur haldinn af sjöllumanninum í Lyfjardar-  
sýslu með vottum Stefani Jónsnyri bónda á Krækkei  
og Jóni bónda Stefánssyni á Myrarloni til að gjöra  
garnistöku áhrarandi <sup>örðron um</sup> gjölfsmord Jónasar Sveinssonar  
frá Lögmannshlíð m. m.

Með því svo fyrir réttinum Klermann bóndi Sig-  
fússon <sup>á Bitru</sup> og vor kring fyrir honum stýrtila hans að segja  
sattu frá öllu er hann yrði spurdur um. Hann  
skýrir svo frá, að í fyrra kvöld hafi Árlákskötada börnin  
komið klauðandi sunnan að og sér í lagi hafi það eldita  
af þeim Loffa, er var ferndi vor kallað til sín og bedid  
sig í gudi þennum að koma á undur optir, hann Jónas Svein-  
son væri að dreppa hann þabba sínum kvöldi hann  
svo strax hafi klauð á undur optir og séð Stefan  
Jónsson bónda á Árlákskötum liggja þar í slegnum  
með blóðdrátt úr síni á bakinu neðan til, þó kvöldið hann

ekki þá kafa síð sárid sjágh, heldur stund á fötunum  
 og skamt þadan <sup>þeirum til 4, þadum lá</sup> Jónas Sveinsson frá Lögmannshlíð,  
 skorinn á háls, en þó með lífi, en ekki svo að hann gæti  
 neitt talad. <sup>og seinna á Geygum hefir</sup> Stefan sagði honum þá að Jónas  
 hefði veitt honum þetta sár með ljá bundnum í of,  
 er hann hefði hafð með sér, kvæðit Stefan hafði Jónas  
 komid til hand í slögnum, og saggt atla útað Þitru  
 til slattar, höfðu þeir seft niður og talad meirilund-  
 lega <sup>þarum</sup> und hann, um veidid, og þilina, hefði Jónas svo  
 stáid upp og tekid, ofid, með lánnum í og rekid ljá  
 inn í sig og sagti: þetta atlati og þér bólvadur,  
 kvæðit Stefan þá kafa nádi ofid og náð þvi of Jón-  
 as, og kafi þá Jónas gengid þanzid sem hann lá og skrid  
 sig á háls með knúftak, for svo þerman heim  
 aptur að setja brekku til að beru Stefan í heim til  
 sín, en á meðan höfðu börnin hlápid útað Þitru, og  
 kom um bændum þadan Pákur Guðmundsson, og var  
 Stefan svo borinn heim að Ailákrstöðum í brekkanum,  
 gjórdi hann þá náð fyrir, að hann mundi ekki vanda  
 heill af þessu, og vitnadi það til gud, að hann hefði  
 verid saklaus vid Jónas. Þegar Stefan var  
 kominn heim, kvæðit vitnid, ~~strax~~ kafa þand ofan í  
 kaupstað að setja lækur Jónas, er komu strax  
 og batt um sár Stefani, og fór þeir nærð að vitja um  
 Jónas, er hafði veid, borinn heim í útibú á Klopp-  
 stöðum. Vitnid framur, að Stefan kafi strax  
 þarum hann lá í slögnum kvæðit um kvöl innann  
 sig, en ekki í sárum útvort á bakinn, og segir hann, að  
 Stefan kafi daid í gjörkvöldi. Þanfremur segir  
 vitnid, að Stefan líti á Ailákrstöðum, kafi sem er  
 þeirum til 12 vetra, kafi ekki, að seyn hann, hlápid  
 strax með þinum börnunum, fyrirum hann sí að  
 Jónas var búinn að skera sig á háls. Þessi

framburður var lesinn fyrir vitninum og játadi það hann rétt, bólkadan og veit svo frá réttinum.

Þvíðan kom fyrir réttinum Pjetur bóndi Guðmundsson á Bítun, og var áminntur um að segja satt.

Hann framburður er öldungis samblíðsá undan-gangandi vitnis, og baki hann því við, að Læknirinn hafi strax álitid Jónar dandrone, og kofi Jónar svo verið, með ráði Læknisins, fluttur heim að högmanna-klíði, og síðan dæid skómannu eftir sama kvöldid, og í vidervið Læknisins. Þetta játar hann rétt bólkid.

Bædi vitnin skira frá, að Jónar Sveinsson hafi verið greindur maður og lesinn, en fremur undarlegur og ofsafenginn, þegar eitthvad bar út of eða honum þótti fyrir einum af hann hefði orðinn drukkinn. Þá segir, að Jónar, hafi neitt verið ráðinn frá heim til stóttar. Var svo réttinum uppsagt.

Þriem Jón Sæpsharar son  
Sæpshar Jóns son

Ár 1872 hinn 12 August á högmanna-klíði var pólitískur haldinn af vaxlumanninum. Eiga þessar epla með sothum <sup>Dauð</sup> Hoffri bónda Tómasyni á Nedriglerá og Guðmundi Pétursyni á Bítun til að framhalda rannsókiinni um sjálfmord Jónar Sveinssonar frá högmanna-klíði. Bóndinn á barnum Jónar Jónssonar kom fyrir réttinum og skíddi hann svo frá, að í fyrra dag <sup>hann</sup> henni eftir midnætt hafi húsmáður hans Jónar Sveinsson komid heim úr ferð hans að kaupangi í barnsfadermílysingarmáli. Aldis þar þorsteinsdóttir, og sagt sér, þá hann spundi þetta, að Aldis hefði svarið á sig barnid, var hann þá fremur fálatur, hafi hann smakkað brennivín, en ekki sagt á honum, að hann væri drukkinn. Eftir að hann hefði haft fataskipti og flutti hest sinn, bat hann gá í orf sitt, vitund spundi hann þá, hvort hann ætlaði út, að slá svona seint. Hann svarið: ekki herra heldur kvæðid hann ætla. Þá féra út í Bítungerði, og slá þessum þar daginn eftir, hani hefði lofað

